

Daghjemmet i PJC

Sendebrev 02-15

Snart renner også dette året ut. Daghemmet avsluttet året i slutten av november og begynner ikke før ut i februar 2016. I Paraguay har de sommerferie på denne tiden. Mirian og Alfredo hadde tenkt at de hadde gjort så drastiske tiltak at økonomien skulle bli grei dette året, men så har ikke vært tilfelle. Det har vært mange tøffe kamper.

Store ting i Paraguay

Eloice (som du ser bilde av under) har opplevd mye fint på daghemmet. Som baby var hun i en svært vanskelig situasjon. I denne situasjonen kom en kvinnelig psykolog på besøk for å

vurdere hennes situasjon. Det endte opp med at psykologen adopterte denne lille babyen. Psykologen hadde hørt om daghemmet og derfor fikk Eloice plass der når «mor» var på jobb.

Som jeg har fortalt før vant hun sin «mor» for Jesus ved at hun sang for henne de sangene hun lærte på daghemmet og fortalte de bibelhistoriene hun fikk høre der. «Mamma» døde seg og gikk inn i menigheten og har siden vært en ressursperson for styre på

daghjemmet.

Nå er Eloice 12-13 år. I sommer møtte hun Alfredo på gaten i byen. Hun ba om å bli døpt i menigheten. Ikke bare det at hun ubevisst vinner sin «mor», men nå er hun klar for å realisere troen i sitt eget liv.

Jeg kan ikke like mye om Samuel, her står han som en liten gutt og har bedt om å bli døpt. Han har også vokst opp på daghemmet og har fortalt hjemme om hva han opplever der.

Pappa har blitt så grepet av det den lille gutten kunne fortelle at han søkte frelse for sitt eget liv. I dag er pappa en valgt tjener i menigheten og har det veldig fint.

Gjennom disse to historiene ser vi hvordan barn kan påvirke sin egen familie. Samtidig ser vi at budskapet virker på deres eget liv. Det er

ikke ekstatisk opplevelser i et øyeblikk, men heller en lengre prosess hvor de har fått møte kjærighet og omsorg over lengre tid.

Et herberge

Mor bodde sammen med Jorge (sin sønn) og hans familie som er vanlig i Paraguay. Jorge hadde kone og 4 barn hvor den eldste var 9 og den yngste 4 år. En dag døde mor til Jorge av kreft som bodde med denne familien. Senere døde kona til Jorge på en dramatisk måte og pappa (Jorge) hadde 4 mindreårige å ta vare på samtidig med at han skulle tjene penger til mat for alle.

I sin fortvilelse flyttet han til Pedro Juan Caballero. Han ble der en sikkerhetsvakt hvor han jobbet på nettene når barna sov og hadde omsorg for barna om dagen. Det ble selvfølgelig lite søvn og han var meget redd for at myndighetene skulle ta fra ham barna som var det eneste som holdt ham oppe i denne vanskelige tiden.

I PJC fikk han høre om daghjemmet. Etter en samtale med Mirian og Alfredo tok de ansvaret for de 3 yngste barna om dagen og den eldste gikk på skolen. De fortalte Jorge at det skulle ikke koste ham noe. Med tårevåte øyne takket han ja for hjelpen. Det betyr at pappa får sove noe mer på dagen. Det er slik daghjemmet skal fungere. Det er derfor vi er til.

Guds vilje manifesteres

Hver pinsemenighet er en selvstendig juridisk person. Det betyr at den kan prioritere å støtte hva den vil. Når det gjelder misjonen er det noen menigheter som støtter i Asia, andre i Afrika, andre i Europa og igjen andre i Latin-Amerika. Noen menigheter støtter på flere steder. Slik har det vært gjennom alle tider.

Som jeg skrev i sendebrev 01-15 hadde vi et budsjettmøte med Mirian og Alfredo i februar 2015. Dette møtet ble holdt i slutten av februar i det dette skoleåret startet og undertegnede presset på at vi måtte få ned kostnadsnivået på daghjemmet. Som mange av dere vil kjenne til førte det til at Alfredo Saucedo har gått uten lønn dette året. Men jeg må kort bare si at folk og menigheter har støttet han økonomisk.

Første mars 2015 hadde jeg møte i en menighet som hovedsakelig støtter misjonen i et land i Asia. Jeg har god kontakt med menigheten og får lov å komme for å ha et misjonsmøte ca. én gang i året hvor kollekten har gått til daghjemmet i Paraguay. Når jeg beskriver denne historien i dette sendebrevet er det ikke for å fortelle hva jeg får til, heller ikke hvor flink denne menigheten er, men heller for å fortelle hva Gud vil med arbeidet i PJC.

Jeg har vel aldri gjort det så dårlig i noe møte som denne gang. I ettertid forstår jeg at menigheten denne gang hadde bevilget 10 000 kr til arbeidet. Når jeg hadde avsluttet, samtalte lederne med hverandre og resultatet ble at menigheten ga 20 000 kr. Etter 2 – 3 dager ringer lederen og forteller at de får ikke fred, vi må gi 10 000 kr til. Dette er jo ekstremt og jeg forstod lite av dette.

Etter et halvt år, jeg hadde ikke hatt kontakt med menigheten, så ringer misjonskassereren. Menigheten hadde fått en gave på 15 000 kr og lurte på hvordan behovet var på daghjemmet. Hele lederskapet var enstemmig i at denne gaven burde gå til daghjemmet. To dager før denne telefonen hadde jeg fått brev fra Alfredo der han fortalte hvor tøft økonomisk det siste året hadde vært. Jeg synes det var merkelig at menigheten skulle ringe nettopp nå, og fortalte hva som stod i det brevet. Det endte med at den aktuelle menigheten økte beløpet til 20 000 kr som om kort tid var på kontoen.

Som om ikke det var nok var det en kvinne med tilknytting til menigheten på et sykehjem som hadde samlet opp en del penger. Helt uavhengig av menighetens ledelse og den første gaven hadde hun fått tanker for å gi de 12 000 kr til daghjemmet i Paraguay. De kom ganske snart på kontoen.

Noen dager senere på slutten av november oppdaget jeg plutselig at det hadde kommet inn 25 000 kr igjen fra den samme menigheten. Jeg løp inn til kona mi og fortalte dette nesten litt engstelig. Nå har kassereren gjort en feil sa jeg. Men etter å ha fått summet meg litt gikk jeg inn igjen til PC-en for å se nærmere på dette. Her står det at det var en julegave til daghjemmet i PJC. Nei, det kunne ikke være noen feil.

Jeg kjente at denne historien ble så sterk for meg at dette måtte Mirian og Alfredo få del i. De som hadde kjempet hele dette året og hadde nok kjent motløsheten av og til. Jeg satte meg til å skrive og det var som spansken fløt lettere enn tidligere.

Jeg får et takkebrev til menigheten i retur og litt av det brevet vil jeg at dere alle skal få del i:

«Vi har vært igjennom et veldig vanskelig år i 2015 og vi har bedt mye til Gud om at han skal vise oss sin vilje. Med disse offergavene som dere har gitt har vi fått stadfestelse på at det er Guds vilje å fortsette med daghjemmet og på denne måten å fortsette å hjelpe og evangelisere barna som kommer til daghjemmet.

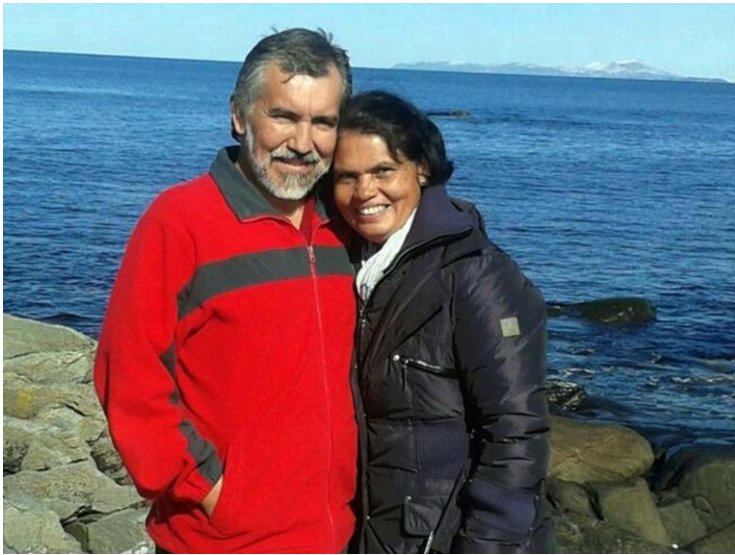
Når Jørgen fortalte oss nyheten om offergavene ble vi sterkt følelsesmessig berørt og jeg måtte rope ut (TAKK HERRRRE!!! DU ER GOOOD!!!!) og det falt noen tårer i takknemlighet til Gud.

På vegne av barna og for vår egen del ønsker vi å takke dere så masse og Gud som holder alt i sin hånd skal lønne dere etter sin herlighets rikdom.»

Bare noen dager etter dette har menigheten formidlet ytterligere 11 000 kr. Ledelsen sier de forstår ingen ting. Vi står på sidelinjen bare og ser hva som skjer. Som dere forstår er det ikke først og fremst pengene, men heller at vi ser Guds finger i funksjon og kjenner at han stadfester sin vilje med dette arbeidet. Hele 98 000 kr er kommet fra denne lille flokken dette året.

Sluttord

Mine tanker om daghjemmet videre og Mirian og Alfredos tanker har ført til en ny beslutning. Vi starter opp igjen skolen og vil forsøke at de som bruker skolen må betale en avgift som gjør at driften blir mer uavhengig og mer bærekraftig. Vi har fått nytt mot sier Mirian og Alfredo og ønsker å stå på videre. Undertegnede vil understreke siste setning og jeg ønsker å gi alt for å være med i dette arbeidet.

Jeg bringer en stor takk til dere alle som har vært trofast med. Dere bruker alle mye av deres midler. Det er et stort håp fra meg at dere kjenner dette meningsfullt og godt å støtte. Jeg skal gjøre mitt beste for at arbeidet drives fornuftig videre.

Så ønsker jeg menigheter og privatpersoner **en Velsignet Julehøytid og ett Godt Nyttår.**

Med en optimistisk hilsen fra

Jørgen Cloumann (sign)

Koordinator for Daghjemmet i PJC, Paraguay